

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

A. Η ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΠΑΜΕ – ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ

Συναγωνίστριες και συναγωνιστές,

Η Εκτελεστική Γραμματεία του ΠΑΜΕ καλωσορίζει τους πάνω από συνδικαλιστές που βρίσκονται σήμερα εδώ, στην εργατούπολη του Πειραιά, από κάθε γωνιά της χώρας. Συνδικαλιστές που εκπροσωπούν ... Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, πρωτοβάθμια σωματεία του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, επιτροπές αγώνα σε χώρους δουλειάς. Ιδιαίτερα τους δεκάδες συνδικαλιστές που βρίσκονται εδώ για πρώτη φορά, φέρνοντας την πείρα τους, τη δική τους γνώμη, την αγωνία τους για το μέλλον της εργατικής τάξης και των παιδιών τους. Προβληματίζονται για την άσχημη κατάσταση στην οποία παραμένει το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, πολύ πίσω από της ανάγκες που υπάρχουν για να αναμετρηθεί με την αντεργατική πολιτική των κυβερνήσεων και των επιχειρηματικών ομίλων, και θέλουν να την αλλάξουν.

Καλωσορίζουμε με μεγάλη χαρά τις αντιπροσωπείες από την Παγκόσμια Συνδικαλιστική Ομοσπονδία και από τα ... σωματεία που εκπροσωπούν ... χώρες της Ευρώπης, της Μ. Ανατολής και όχι μόνο. Η παρουσία τους εδώ τονίζει την ανάγκη να δυναμώσει ακόμα περισσότερο ο συντονισμός, η κοινή δράση και η διεθνής αλληλεγγύη όσων αγωνίζονται απέναντι στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και στις ιμπεριαλιστικές ενώσεις που αιματοκυλούν λαούς.

Καλωσορίζουμε τους συμμάχους μας στον αγώνα, τους αγρότες από την Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων, την Ομοσπονδία Βιοτεχνικών Σωματείων Αθήνας, την Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας, το Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών, τους φοιτητές που μας συγκίνησαν πετυχαίνοντας μια μεγάλη ανατροπή του συσχετισμού στα πανεπιστήμια.

Η μαζική συμμετοχή εργαζομένων στην προετοιμασία που προηγήθηκε της Πανελλαδικής Σύσκεψης, οι εκατοντάδες περιοδείες σε χώρους δουλειάς, οι γενικές συνελεύσεις, οι συγκεντρώσεις, οι συσκέψεις, το μεγάλο ενδιαφέρον που έδειξαν δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι της χώρας μας συζητώντας με το ΚΑΛΕΣΜΑ του ΠΑΜΕ, αλλά κυρίως η μεγάλη συμμετοχή συνδικάτων και συνδικαλιστών στην Πανελλαδική Σύσκεψη, επιβεβαιώνουν ότι ήταν μια σωστή πρωτοβουλία, που μπορεί να συμβάλλει στην ανάπτυξη της ταξικής πάλης, στην ανασύνταξη του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Η Πανελλαδική Σύσκεψη του ΠΑΜΕ είναι ένα μεγάλο γεγονός για την εργατική τάξη της χώρας μας. Η συζήτηση έχει ανοίξει πιο πλατιά μέσα στους εργαζόμενους για το πώς το εργατικό κίνημα και με ποιες προϋποθέσεις μπορεί να περάσει στην αντεπίθεση. Πως μπορεί να αναμετρηθεί με την αντιλαϊκή, αντεργατική πολιτική κυβερνήσεων και εργοδοσίας, να προσελκύει την τεράστια μάζα των ανοργάνωτων εργαζομένων, ιδιαίτερα των νέων, να μετρήσει νέα σημαντικά βήματα στη μαζική οργάνωση στα συνδικάτα, να δυναμώσει η ταξική ενότητα και πάλι απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Για την υπόθεση της ανασύνταξης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος σήμερα μιλούν περισσότεροι με διαφορετικούς σκοπούς κι αφετηρίες.

Η επίθεση που δεχθήκαμε την περίοδο της πανδημίας, αλλά και πιο πριν, σε όλη την διάρκεια της καπιταλιστικής κρίσης, κλόνισε παγιωμένες αντιλήψεις σε μεγάλα τμήματα εργαζομένων, αμφισβήτησε δεδομένα που υπήρχαν στη στάση και στη δράση συνδικάτων και συνδικαλιστών. Δοκιμάστηκαν «σωτήρες», κυβερνήσεις άλλαξαν, προσδοκίες διαψεύστηκαν. Η γραμμή του κοινωνικού εταιρισμού και της ταξικής συνεργασίας που κυριαρχούν στο εργατικό κίνημα, με ευθύνη των ηγεσιών της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, οδήγησαν σε μεγαλύτερες απώλειες για τους εργαζόμενους, νομιμοποίησαν και αποδέχτηκαν την άγρια αντεργατική πολιτική.

Τα τελευταία 12 χρόνια η εργατική τάξη πλήρωσε με μεγάλες θυσίες τόσο την προσπάθεια να βγει ο καπιταλισμός από την κρίση του, όσο και στη συνέχεια τη φάση της πρόσκαιρης καπιταλιστικής ανάπτυξης, στην οποία

όχι μόνο δεν πήρε πίσω τις απώλειες της προηγούμενης περιόδου, αλλά είδε νέα αντεργατικά μέτρα να μαυρίζουν τη ζωή της. Ήρθαν στην επιφάνεια, με τον πιο οξυμένο τρόπο, οι μεγάλες αντιθέσεις της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, που αποδείχτηκε ότι δε μπορεί να εξασφαλίσει ούτε τις πιο στοιχειώδεις ανάγκες επιβίωσης του λαού. Έτσι φτάσαμε στους 30.000 νεκρούς από την πανδημία, στις ιδιωτικοποιήσεις κρίσιμων τομέων για τη ζωή του λαού, όπως στην υγεία και στην ενέργεια, στη ραγδαία μείωση των μισθών, στο γιγάντωμα της φοροληστείας και της φτώχειας, στα τεράστια ποσοστά ανεργίας και μισοδουλειάς.

Κερασάκι στην τούρτα αυτής της δωδεκαετίας ήταν η ένταση του αυταρχισμού και της τρομοκρατίας στους χώρους δουλειάς και στα συνδικαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων από σειρά αντεργατικών νόμων που ψήφισαν όλα τα κόμματα του κεφαλαίου, η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ, με κορύφωση τον νόμο έκτρωμα του Χατζηδάκη που επιδιώκει να βάλει τα συνδικάτα στο γύψο.

Σ' αυτές τις δύσκολες συνθήκες, το ΠΑΜΕ σήκωσε ψηλά τη σημαία του ταξικού αγώνα για την υπεράσπιση των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων. Μπήκε μπροστά στην οργάνωση των αγώνων και στήριξε με συνέπεια τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις συνδικάτων.

Άνοιξε κρίσιμα μέτωπα πάλης για την υπεράσπιση της υγείας, των δικαιωμάτων, της ίδιας της ζωής των εργαζομένων. Καλλιέργησε την αγωνιστική απειθαρχία στους αντεργατικούς νόμους, στον αυταρχισμό και στην καταστολή. Δεν τα δίπλωσε κάτω από το βάρος του αρνητικού συσχετισμού. Οι συνδικαλιστές και τα σωματεία που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ έπαιξαν καθοριστικό ρόλο για να οργανωθούν σημαντικοί αγώνες σε μεγάλους χώρους δουλειάς, όπως στην COSCO, στη ΛΑΡΚΟ, την E- FOOD, στα δημόσια Νοσοκομεία, στην εκπαίδευση. Οργάνωσαν, χωρίς κανέναν δισταγμό, την αλληλεγγύη σε όποιον αγωνίζονταν, όπως στα Πετρέλαια και στα Λιπάσματα Καβάλας, στους κούριερ και στους ντελιβεράδες, παντού.

Συναντηθήκαμε με δεκάδες σωματεία και συνδικαλιστές σε μεγάλα μέτωπα πάλης, σε κλαδικούς ή τοπικούς αγώνες, σε πανεργατικές απεργίες που τις περισσότερες φορές οργανώθηκαν χωρίς τη συμμετοχή της ηγεσίας της ΓΣΕΕ. Οργανώθηκαν αγώνες που πέτυχαν μικρότερες ή μεγαλύτερες νίκες. Δυνάμωσε η συλλογικότητα και η αλληλεγγύη, μπήκαν νέες δυνάμεις στη μάχη.

Η πρωτοπόρα και αταλάντευτη δράση των συνδικάτων και των συνδικαλιστών που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ βασίζεται στο γεγονός ότι δεν υποχώρησε, δεν τα βρήκε πίσω από κλειστές πόρτες. Δεν επιδίωξε να κάνει το συνδικαλιστικό κίνημα σκαλί για να ανεβοκατεβαίνουν αντιλαϊκές αντεργατικές κυβερνήσεις, ούτε διαλέγει δυνάστη – καταπιεστή. Δε χωρίζει τους καπιταλιστές εργοδότες σε καλούς και κακούς, ούτε κατ' επέκταση τις ενώσεις τους και τις συμμαχίες τους σε καλούς και κακούς ιμπεριαλιστές. Με συνέπεια υπερασπίζεται την ταξική πάλη και τα ταξικά συμφέροντα.

Αυτή τη μάχη, το ΠΑΜΕ την έδωσε μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, μέσα στην προσπάθεια να οργανωθούν αγώνες, σε συνέδρια και σε συνελεύσεις συνδικαλιστικών οργανώσεων, κόντρα στην εκφυλιστική κατάσταση που επιδίωκαν να ενισχύσουν οι δυνάμεις του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού στα συνδικάτα. Τέτοιες ήταν οι μάχες που δόθηκαν στο τελευταίο συνέδριο της ΓΣΕΕ και σε συνέδρια Ομοσπονδιών και Εργατικών Κέντρων.

Όλα τα παραπάνω δυνάμωσαν τον προβληματισμό και τις διεργασίες, δυνάμωσαν τη συζήτηση για το πώς το κίνημα θα περάσει στην αντεπίθεση. Είναι σημαντικός ο αριθμός των συνδικαλιστικών οργανώσεων που ξεκίνησαν από διαφορετική συνδικαλιστική αφετηρία και σήμερα προβληματίζονται, βρίσκονται ανάμεσά μας, παρακολουθούν τις εργασίες της Σύσκεψής μας. Αυτός ο γόνιμος προβληματισμός μπορεί και πρέπει να αποτυπωθεί και στις εργασίες της Πανελλαδικής Σύσκεψης, να φωτίσει αυτό που συμπυκνώνεται στο σύνθημα της Σύσκεψης «στην οργάνωση η δύναμη, στον αγώνα η ελπίδα, όπλο μας η αλληλεγγύη», ώστε να δυναμώσει η πάλη της εργατικής τάξης ενάντια στη φτώχεια και τους πολέμους, ενάντια στην εκμετάλλευση και την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Β. ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΑΝΑΜΕΤΡΗΘΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗ ΝΕΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΝΙΚΗΤΕΣ

Μπροστά μας έχουμε να δώσουμε μεγάλες μάχες. Θα επανέλθουν με νέα μορφή τα εκβιαστικά διλήμματα και προσπάθεια χειραγώγησης των εργαζομένων κι εμείς απορρίπτουμε αυτά που λέγονται, ότι είναι σύγχρονο και ρεαλιστικό να συμβιβάζομαστε με τα ψίχουλα, να μετράμε τη ζωή μας με το σταγονόμετρο. Μπροστά μας είναι κι άλλες αντεργατικές ανατροπές που διαδέχονται η μία την άλλη, με στόχο τη συρρίκνωση των εργατικών δικαιωμάτων, αλλά και η εργοδοτική και κυβερνητική παρέμβαση που επιδιώκει να αποδεχόμαστε την βαρβαρότητα του ιμπεριαλιστικού πολέμου ως «πάλη για τη δημοκρατία».

Ήδη οι μεγάλοι διεθνείς οικονομικοί οίκοι, η Ε.Ε. και διάφορα επιτελεία της αστικής τάξης προβλέπουν, ότι μπαίνουμε αργά ή γρήγορα σε μια νέα φάση ύφεσης της καπιταλιστικής οικονομίας, σε νέα καπιταλιστική κρίση.

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος, όπως και η πανδημία την προηγούμενη διετία, συμβάλλουν ως καταλύτης ώστε να εκφραστούν ακόμα πιο επιθετικά και οξυμένα οι ίδιες οι αντιφάσεις και τα αδιέξοδα της καπιταλιστικής παραγωγής, η όξυνση της σχέσης κεφαλαίου – εργασίας, η ένταση της εκμετάλλευσης.

Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα αλλά και στον υπόλοιπο κόσμο θα έρθουν αντιμέτωποι με ένα νέο κύμα αντεργατικών μέτρων, που θα επιδεινώνει ακόμα περισσότερο τη ζωή μας, θα απαιτεί νέες βαριές θυσίες από το λαό, θα επιδιώξει να σαρώσει δικαιώματα, θα εντείνει την καταστολή, την ιδεολογική και πολιτική τρομοκρατία.

Τα σύγχρονα διλήμματα των επιχειρηματικών ομίλων και οι προτεραιότητες της στρατηγικής του κεφαλαίου για την «πράσινη ανάπτυξη» και την «ψηφιακή μετάβαση» δεν αποτελούν παρά τους σύγχρονους όρους σκλαβιάς και εκμετάλλευσης των εργαζομένων.

Ο «ψηφιακός μετασχηματισμός» του κράτους δεν είναι ουδέτερος, αλλά υπηρετεί τη θωράκιση και αναβάθμιση των λειτουργιών του σε πιο αντιδραστική κατεύθυνση.

Με το ψηφιακό φακέλωμα να δίνει τη δυνατότητα συγκέντρωσης και ταχύτατης επεξεργασίας του συνόλου των προσωπικών δεδομένων: ιατρικών, οικονομικών, νομικών, κοινωνικών επαφών, προτιμήσεων, συνθηγιών και ενδιαφερόντων. Η ψηφιακή ταυτότητα, παρότι εμφανίζεται ως βήμα «διευκόλυνσης», αποτελεί προσπάθεια για την αποδοχή συγκέντρωσης και διάθεσης των προσωπικών δεδομένων.

Η άσκηση ελέγχου στη συνδικαλιστική δράση μέσω τήρησης ηλεκτρονικών μητρώων των σωματείων σε κρατική βάση δεδομένων, ελέγχου των αρχαιρεσιών μέσω ηλεκτρονικών ψηφοφοριών, δίνουν τη δυνατότητα καταγραφής της επιλογής του ψηφοφόρου και ταυτόχρονα τη δυνατότητα διαμόρφωσης αποτελέσματος. Δυνατότητες που σχεδιάζουν να επεκτείνουν και στις εθνικές εκλογές.

Αναβαθμίζονται οι δυνατότητες παρακολούθησης και καταστολής με σύγχρονα ψηφιακά μέσα, με νόμιμη καταγραφή και επεξεργασία των δεδομένων κάθε πτυχής της κοινωνικής ζωής των «Ψηφιακών Πολιτών» στις «Έξυπνες Πόλεις»: από το πόση ενέργεια καταναλώνεται και πόσοι διαμένουν σε μια κατοικία, μέχρι την ποσότητα και το είδος απορριμμάτων ενός σπιτιού. Από την παρακολούθηση και καταγραφή της κίνησης οχημάτων, μέχρι τους χώρους, τον αριθμό και τη διάρκεια της συνάθροισης κοινού.

Η λεγόμενη «πράσινη μετάβαση» έφερε την ακρίβεια και έσπρωξε την εργατική τάξη στην «ενεργειακή φτώχεια» αρκετά πριν την έναρξη του ιμπεριαλιστικού πολέμου, ήδη απ' το προηγούμενο καλοκαίρι. Η εκτόξευση των τιμών της ενέργειας πρόκειται να διατηρηθεί τα επόμενα χρόνια.

Η πολιτική της απολιγνιτοποίησης, των κοινοτικών δεσμεύσεων για το εμπόριο ρύπων και η ανάδειξη του εισαγόμενου φυσικού αερίου σε βασικό καύσιμο μετάβασης, υλοποιήθηκε «ευβλαβικά» από κάθε κυβέρνηση της τελευταίας εικοσαετίας.

ΣΥΡΙΖΑ και ΚΙΝΑΛ είναι συνένοχοι με τη ΝΔ για την «απελευθέρωση» του τομέα ηλεκτρικής ενέργειας, σύμφωνα με τις κατευθύνσεις της ΕΕ. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται το Χρηματιστήριο Ενέργειας, που θεσμοθέτησε ο ΣΥΡΙΖΑ, πλαίσιο που ουσιαστικά υλοποιεί η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ. Την τετραετία του ΣΥΡΙΖΑ, η παραγωγή ρεύματος από εγχώριο λιγνίτη μειώθηκε κατά 50%. Η σημερινή κυβέρνηση ΝΔ έδωσε τη χαριστική βολή, περιορίζοντας τη λιγνιτική παραγωγή στο 10% του συνολικού ενεργειακού μείγματος.

Με ευθύνη όλων των κυβερνήσεων και των κομμάτων ΝΔ – ΣΥΡΙΖΑ – ΚΙΝΑΛ φτάσαμε το 50% της τιμής που πληρώνουμε για το πετρέλαιο, για τα καύσιμα, να είναι κρατικοί φόροι που κατευθύνονται για τη στήριξη του κεφαλαίου. Επιβλήθηκαν «πράσινα» ειδικά τέλη και «πράσινοι» φόροι, που με το σύστημα εγγυημένων τιμών από το κράτος εξασφαλίζουν υπερκέρδη για τους ομίλους των ΑΠΕ

Επιβάλλονται οι ΕυρωΝατοϊκές κυρώσεις στη Ρωσία, που οδηγούν στα ύψη τις τιμές της ενέργειας, ματώνουν τους εργαζόμενους και φέρνουν κέρδη στα «συμμαχικά» μονοπώλια του Αμερικάνικου LNG και στους Έλληνες εφοπλιστές. Κι αυτό, παρότι τόσο οι ΗΠΑ, όσο και η ΕΕ δηλώνουν ότι κατά την αεριοποίησή του το υδρογονοποιημένο LNG αυξάνει την έκλυση μεθανίου στην ατμόσφαιρα, η οποία έχει πολλαπλάσια αρνητική επίδραση συγκριτικά με το CO₂ στο ζήτημα της «υπερθέρμανσης» του πλανήτη. Το αρνητικό περιβαλλοντικό αποτύπωμα του LNG δεν περιορίζεται στο μεθάνιο, αφορά τη ρύπανση του θαλάσσιου περιβάλλοντος και της ιχθυοπανίδας με επιπτώσεις στην αλιεία. Αυξάνει ο κίνδυνος ατυχήματος μεγάλης έκτασης από τη γειτνίαση εγκαταστάσεων LNG με δασικές εκτάσεις ή τον αστικό ιστό.

Απέναντι στην επίθεση στο εισόδημα που φέρνει η ενεργειακή φτώχεια και οι ακόμα μεγαλύτερες ανατιμήσεις για το σύνολο των προϊόντων το εργατικό κίνημα παλεύει κατά της απελευθέρωσης της ενέργειας, της κρατικής φορολογησιμότητας των έμμεσων φόρων στα καύσιμα, των δεσμεύσεων της ΕΕ που μετατρέπουν τον φτηνό εγχώριο λιγνίτη σε «πανάκριβο» καύσιμο μέσω του εμπορίου ρύπων, ενάντια στις κυρώσεις της ΕΕ και του ΝΑΤΟ κατά της Ρωσίας που υποκαθιστούν το φυσικό αέριο με πανάκριβο αμερικανικό LNG.

Την ίδια ώρα που προωθούν την «πράσινη μετάβαση» με πακτωλό κρατικών και κοινοτικών κεφαλαίων, γίνεται ακόμα πιο προκλητική η προσπάθεια να συρρικνωθεί και να περιοριστεί το τεράστιο θέμα της προστασίας της δημόσιας υγείας και του περιβάλλοντος, μόνο στο ζήτημα των εκπομπών CO₂ και στην αμφισβητούμενη θεωρία της «κλιματικής κρίσης».

Η πολιτική προστασία, η αντισεισμική θωράκιση, η πυροπροστασία, η αντιπλημμυρική προστασία έχουν πολύ πιο άμεση και επείγουσα σημασία για την προστασία της ζωής και της υγείας των εργαζόμενων. Έναν χρόνο μετά τις καταστροφικές πυρκαγιές δεν έχουν γίνει τα αναγκαία βήματα διασφάλισης των υποδομών, παρά μόνο αυτά που αφορούν στις «πράσινες» επενδύσεις, όπως στην Εύβοια. Τα πρόσφατα θλιβερά γεγονότα στη Βούλα είναι αναμενόμενα, καθώς σήμερα παραμένουν κενές 4.000 οργανικές θέσεις μόνιμων πυροσβεστών, η μέση ηλικία των υπαρκτών δυνάμεων ξεπερνά τα 45 χρόνια και για την προστασία των δασικών οικοσυστημάτων διατίθεται το 0,04% του προϋπολογισμού!

Στις βιομηχανικές ζώνες μόνο από τύχη δεν έχει συμβεί ακόμα Βιομηχανικό Ατύχημα Μεγάλης Έκτασης, καθώς εξακολουθούν να υφίστανται οι αιτίες: η άναρχη χωροθέτηση βιομηχανιών (διυλιστηρίων, χημικών εργοστασίων, αποθηκών, κατεργασία επικίνδυνων αποβλήτων), η γειτνίαση βιομηχανικών και κατοικημένων περιοχών, η απουσία ελέγχου για τις συνθήκες υγείας και ασφάλειας στις μεγάλες μονάδες, η ανυπαρξία οδών διαφυγής και οποιουδήποτε σχεδίου εκκένωσης για τους δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους και κατοίκους της περιοχής, η απουσία στελεχωμένων υπηρεσιών πυρόσβεσης και αντιμετώπισης άλλων έκτακτων καταστάσεων, υποστελεχωμένα Κέντρα Υγείας και νοσοκομεία.

Όπως με τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες, έτσι και με τα βιομηχανικά «ατυχήματα» μόνο ο λαός μπορεί να σώσει τον λαό, παλεύοντας μέσα από τα σωματεία και τους άλλους φορείς του κινήματος για ουσιαστικά

μέτρα προστασίας της υγείας και της ζωής του. Ενάντια στους αντεργατικούς - αντιλαϊκούς νόμους που τον τσακίζουν στη δουλειά, υποβαθμίζουν το περιβάλλον, υπονομεύουν την ποιότητα ζωής μας. Για τη θωράκιση της πολιτικής προστασίας με ιεράρχηση των απαραίτητων υποδομών, έργων και μέτρων οργάνωσης και συντονισμού των αρμόδιων υπηρεσιών.

Το περιβόητο Ταμείο Ανάκαμψης γίνεται το χρηματοδοτικό εργαλείο για να δυναμώσει η επίθεση στα δικαιώματά μας, την ίδια στιγμή που οι επιχειρηματικοί όμιλοι θα θησαυρίζουν. Για να καταργηθεί ο σταθερός ημερήσιος χρόνος δουλειάς και οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Για να απογειωθούν η ευελιξία, οι ελαστικές μορφές απασχόλησης, η μισοδουλειά και η μισοζωή. Για να γίνουν περισσότερες κατασχέσεις και πλειστηριασμοί από τις τράπεζες. Αυτό ονομάζουν η Ε.Ε. και όλα τα κόμματα του κεφαλαίου «ανάπτυξη».

Όμως, από αυτή την «ανάπτυξη» οι εργαζόμενοι δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα. Το γνωρίζουν πολύ καλά οι εργαζόμενοι σε πολλούς κλάδους, όπως στον τουρισμό, όπου βλέπουν τα ρεκόρ προσέλευσης εκατομμυρίων τουριστών να σπάνε το ένα μετά το άλλο, αλλά οι ίδιοι δουλεύουν με εξαντλητικά ωράρια, πληρώνονται με ψίχουλα και μένουν σε παραπήγματα δίπλα στα 5άστερα ξενοδοχεία.

Το ξέρουν πολύ καλά οι ναυτεργάτες της πρώτης στον κόσμο δύναμης στη ναυτιλία, αυτής που μεταφέρει και με τις ευλογίες της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ τόσο Αμερικάνικο, όσο και Ρώσικο πετρέλαιο. Την ίδια στιγμή, οι ναυτεργάτες δεν έχουν συλλογική σύμβαση, ενώ ανά πάσα στιγμή κινδυνεύει ακόμα και η ζωή τους στη Μαύρη Θάλασσα, στον Περσικό Κόλπο, στον Ειρηνικό Ωκεανό και αλλού.

Το βιώνουν στο πετσί τους οι εργαζόμενοι στο εμπόριο, στα σουπερ μάρκετ, όπου στις συνθήκες της πανδημίας και της καραντίνας οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι έβγαλαν αμύθητα κέρδη, την ίδια στιγμή που οι εμποροϋπάλληλοι ήταν εκτεθειμένοι στον κορονοϊό, χωρίς μέτρα υγείας και ασφάλειας, έχαναν συναδέλφους τους από την πανδημία και συνέχιζαν να δουλεύουν εξαντλητικά ωράρια, από το πρωί ως το βράδυ, για 400 και 500 ευρώ.

Αυτά τα παραδείγματα τα βρίσκουμε σε κάθε κλάδο. Παραδείγματα που επιβεβαιώνουν, ότι η ανάπτυξη των κερδών τους βασίζεται στην άγρια εκμετάλλευση των εργαζομένων, στην κατάργηση δικαιωμάτων και κατακτήσεων.

Αντίστοιχα ,ο λαός μας, όπως και οι λαοί άλλων χωρών, καλείται να πληρώσει πανάκριβα τον λογαριασμό των ιμπεριαλιστικών πολέμων.

Για να δικαιολογήσουν τη νέα ανθρωποσφαγή και την εμπλοκή της χώρας μας στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο στο πλευρό της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ, η κυβέρνηση της ΝΔ αξιοποιεί όλη την άθλια επιχειρηματολογία τους. Ότι ο πόλεμος γίνεται ενάντια στον «αναθεωρητισμό» και στα «ολοκληρωτικά καθεστώτα», για την υπεράσπιση των «δημοκρατικών αξιών και της ελευθερίας». Με τα ανάλογα επιχειρήματα, δηλαδή, που σκόρπισαν τον θάνατο στη Γιουγκοσλαβία, στο Ιράκ, στη Συρία, στο Αφγανιστάν και αλλού.

Κρύβουν την πραγματική αίτια του ιμπεριαλιστικού πολέμου που ξεδιπλώνεται στο έδαφος της Ουκρανίας και που δεν είναι άλλη από τον ανταγωνισμό για το μερίδιο στην αγορά του ορυκτού πλούτου, της ενέργειας, των αγωγών και των δικτύων μεταφοράς εμπορευμάτων, για τα γεωπολιτικά στηρίγματα και τις σφαίρες επιρροής. Αυτά είναι στο μάτι των δύο στρατοπέδων ληστών εδώ και χρόνια, και των ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ από τη μια και της Ρωσίας από την άλλη που αξιοποιεί «αντιφασιστικά» συνθήματα και τη γραμμή της «προστασίας των λαών του Ντονμπάς» για να δικαιολογήσει την απαράδεκτη στρατιωτική εισβολή.

Οι εργαζόμενοι και τα συνδικάτα δεν πρέπει να στοιχίζονται και να στηρίζουν τις επιλογές της κυβέρνησης και άλλων αστικών κομμάτων για να κατακτήσουν μεγαλύτερα μερίδια στον διεθνή ανταγωνισμό οι εφοπλιστές,

οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες στην Ελλάδα, που επιδιώκουν να αναβαθμίσουν τη θέση τους. Αυτόν τον στόχο που συμπυκνώνεται στο «όραμα» της γεωστρατηγικής αναβάθμισης της χώρας, τον υπηρέτησαν και τον υπηρετούν όλες οι κυβερνήσεις, η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ όλα τα προηγούμενα χρόνια και σήμερα. Για πολεμικά αεροσκάφη και φρεγάτες, για το ΝΑΤΟ δίνουν πολλά δισεκατομμύρια κάθε χρόνο, τη στιγμή που για τον λαό κλείνουν νοσοκομεία και σχολεία, κόβουν μισθούς, συντάξεις, το επίδομα ανεργίας από τους ανέργους, μένει η Πυροσβεστική χωρίς κατάλληλο στόλο και μέσα.

Κανένας δεν πρέπει να πιστέψει στα ψέματα των κυβερνήσεων, ότι οι ΝΑΤΟϊκές δαπάνες και η μετατροπή της χώρας σε ένα απέραντο αμερικάνικο ΝΑΤΟϊκό αεροπλανοφόρο είναι για την ασφάλεια της χώρας. Απόδειξη είναι, ότι αέρα στα πανιά της Τούρκικης προκλητικότητας δίνει πρώτα απ' όλα το ίδιο το ΝΑΤΟ, το ΝΑΤΟ που δεν αναγνωρίζει εθνικά σύνορα και μιλάει για "ΝΑΤΟϊκό έδαφος", που γκριζάρει το Αιγαίο, που αναγνωρίζει την Τουρκία ως βασικό παίκτη της περιοχής και στρατηγικό εταίρο. Γι' αυτό προωθούν τα σενάρια συνδιαχείρισης του Αιγαίου και των ενεργειακών πόρων, που θα μας βάλει σε νέες περιπέτειες. Σε αυτή την κατεύθυνση η αστική τάξη της Τουρκίας δυναμώνει το παζάρι για να πει το πολυπόθητο «ναι» στην ένταξη Φιλανδίας και Σουηδίας στο ΝΑΤΟ.

Τα συμφέροντα των εφοπλιστών, των βιομηχάνων, των μεγαλεμπόρων, των κατασκευαστών τα ονομάζουν πάντα "εθνικά" και μας καλούν να έχουμε όχι μόνο ανοχή στα βρώμικα παιχνίδια τους, αλλά και "εθνική ομοψυχία".

Η «εθνική ομοψυχία» που διαλαλούν κατά καιρούς τα αστικά κόμματα είναι για το λαό μας θανάσιμη παγίδα. Οι πολεμικές αναμετρήσεις είναι η αναπόφευκτη συνέχεια των ίδιων των ανταγωνισμών, των κρίσεων που γεμίζουν την καθημερινότητα αυτού του σάπιου και άδικου εκμεταλλευτικού συστήματος. Καμία εμπιστοσύνη στις κυβερνήσεις τους και στα κόμματα που υπηρετούν αυτά τα συμφέροντα, στη ΝΔ, στο ΣΥΡΙΖΑ και στα άλλα κόμματα του κεφαλαίου.

Απαιτείται να δυναμώσει αποφασιστικά η πάλη των συνδικάτων και των εργαζομένων ενάντια στον πόλεμο και η αλληλεγγύη στους πρόσφυγες. Να απεμπλακεί η χώρα μας από τον πόλεμο με όποια μορφή και αν συμμετέχει, είτε με την αποστολή στρατιωτικού υλικού, είτε με την αξιοποίηση της Ελλάδας ως ορμητήριο πολέμου. Κανένας φαντάρος έξω από τα σύνορα. Να ακυρωθεί η ελληνοαμερικάνικη συμφωνία και να κλείσουν όλες οι βάσεις του θανάτου.

Ποτέ η σωστή πλευρά της ιστορίας δεν ήταν οι λυκοσυμμαχίες και οι σχεδιασμοί των καπιταλιστών. Αυτά τα πλήρωσαν με βαρύ τίμημα οι λαοί, με το ίδιο τους το αίμα. Η σωστή πλευρά της ιστορίας είναι αυτή που βαδίζει με το δίκιο των πολλών, με το δίκιο των λαών. Η σωστή πλευρά της ιστορίας είναι αυτή που συμβαδίζει με την ειρήνη, την κοινωνική πρόοδο, με την κοινωνική λαϊκή ευημερία, με την ανατροπή των αιτίων που γεννούν τον πόλεμο και την εκμετάλλευση, έξω από κάθε ιμπεριαλιστική ένωση, όπως είναι η Ε.Ε., το ΝΑΤΟ.

Σ' αυτές τις συνθήκες είναι κρίσιμο ζήτημα το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα να μην πιαστεί στις δαγκάνες των αστικών κυβερνήσεων και των επιχειρηματικών ομίλων. Να υπερασπίζεται την ταξική πάλη και τα εργατικά – λαϊκά συμφέροντα, σε κοινή δράση με τους αυτοαπασχολούμενους της πόλης και τους φτωχούς αγρότες, που υποφέρουν από την πολιτική των μονοπωλίων και των ιμπεριαλιστικών ενώσεων.

Να αντιτάξει τη δική του γραμμή πάλης μέσα από μεγάλο μέτωπο Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων, Σωματείων και συνδικαλιστών, ένα κίνημα ανατροπής για ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

Αξίζει να θυμηθούμε την απόφαση του ΠΑΜΕ το 2016 για να δούμε όχι μόνο ποιος είχε δίκιο, αλλά την ορθότητα του ταξικού κριτηρίου που πρέπει να έχουμε: *"Δεν υπάρχει έγκλημα που δεν θα επιχειρήσουν να κάνουν, αν θεωρούν ότι αυτό βελτιώνει τη θέση τους στον ανταγωνισμό. Η ελληνική αστική τάξη έχει αποδείξει πολλές*

φορές στο παρελθόν την επιθετικότητά της απέναντι σε άλλους λαούς, ότι δεν διστάζει να πάρει μέρος στις πιο αιματηρές σφαγές, να μπλέξει το λαό μας σε μεγάλες περιπέτειες για να διεκδικήσει μερίδια από την λεία των ιμπεριαλιστικών λύκων, για να παίξει πιο ενεργό ρόλο στην γεωπολιτική σκακιέρα, να αναβαθμίσει τη θέση της.”

Προειδοποιούσε, επίσης: “Οι εξελίξεις μας προειδοποιούν για τον κίνδυνο γενικευμένων συγκρούσεων και ιμπεριαλιστικών πολέμων. Αυτός είναι ο δρόμος των αφεντικών για να βγουν από την κρίση, να ανακάμψει η καπιταλιστική οικονομία: πιο βαθιά εκμετάλλευση των λαών τους και αιματηρό ξαναμοίρασμα των συνόρων, των δρόμων του εμπορίου, της ενέργειας, των αγορών και των σφαιρών επιρροής, εκμετάλλευση και άλλων λαών. Αυτό βαπτίζουν οι καπιταλιστές και τα κόμματά τους, οι κυβερνήσεις τους εθνικούς στόχους. Το έργο το έχουμε ξαναδεί. ... Αυτό το βλέπουμε ξανά ολοζώντανο μπροστά μας..”

Σήμερα είμαστε πιο έμπειροι! Πρέπει να βρεθούμε πιο προετοιμασμένοι στη νέα επίθεση που εξελίσσεται, να δυναμώσουν τα συνδικάτα, να περάσουν στην αντεπίθεση. Να μπουν σε πρώτο πλάνο οι δικές μας ανάγκες.

Γ. Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΜΕ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΕΦΟΔΙΟ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Η δημιουργία και η δράση του ΠΑΜΕ αποδείχτηκε αποφασιστικής σημασίας. Έχει γίνει σημείο αναφοράς, εκφράζει την αναγκαιότητα της ανασύνταξης και αντεπίθεσης του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, την οργάνωση της πάλης των εργαζομένων, με κριτήριο τα δικά τους συμφέροντα ενάντια στη γραμμή του συμβιβασμού και της υποταγής στα συμφέροντα των εργοδοτών, που επιδιώκουν και συνεχίζουν οι ηγεσίες που συγκροτούν τον πυρήνα του εργοδοτικού κυβερνητικού συνδικαλισμού. Η δημιουργία και η δράση του ΠΑΜΕ τάρaxε τα λιμνάζοντα νερά.

Αυτό επιβεβαιώθηκε μέσα από τα μεγάλα μέτωπα πάλης και τους αγώνες, όπου πρωταγωνίστησαν τα συνδικάτα και οι συνδικαλιστές που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ τα τελευταία χρόνια. Αυτά τα μέτωπα πάλης και αυτούς τους αγώνες θέλουμε να επαναφέρουμε στη συζήτηση με τους εργαζόμενους και τα συνδικάτα, να μελετηθούν, να διαδοθούν, να βγουν διδάγματα, να πολλαπλασιαστούν, να γενικευτούν στους χώρους δουλειάς.

Έχει συγκεντρωθεί πολύτιμη πείρα, γιατί κάθε μέτωπο πάλης, κάθε μικρός ή μεγάλος αγώνας που ανοίγει με πρωτοβουλία των δυνάμεων του ΠΑΜΕ, τον διαπερνούσε με συνέπεια η αντίληψη της υπεράσπισης των σύγχρονων αναγκών των εργαζομένων απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική των αστικών κυβερνήσεων και των επιχειρηματικών ομίλων. Ήταν το στοιχείο που ενοποιούσε τους αγώνες, δυνάμωνε την κοινή δράση και την αλληλεγγύη, φώτιζε την προοπτική του κινήματος.

Τέτοια μεγάλα μέτωπα ήταν:

- ▶ Η μάχη για Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και αυξήσεις στους μισθούς, για την ΕΓΣΣΕ: Μεγάλο μέτωπο που ανοίξαμε στα σωματεία κόντρα στην «ανταγωνιστικότητα», την προσαρμογή στους “δημοσιονομικούς” κανόνες, το πάγωμα μισθών, συνολικά τη στρατηγική των αστικών κομμάτων. Κόντρα στην προσπάθεια του εργοδοτικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, των ηγεσιών της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, να μην ανοίγει αυτό το θέμα για πάνω από μια δεκαετία, μένοντας πιστές στις μνημονιακές δεσμεύσεις και στη γραμμή των «αντοχών της καπιταλιστικής οικονομίας». Καθοριστικό ρόλο είχε παίξει η πρωτοβουλία του ΠΑΜΕ και το πλαίσιο πάλης για τις ΣΣΕ που συσπείρωσε 513 συνδικάτα στα τέλη του 2016. Με αυτό τον προσανατολισμό δεκάδες συνδικαλιστικές οργανώσεις μπήκαν στη μάχη για την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων και για αυξήσεις στους μισθούς, με κορύφωση ορισμένες σημαντικές νίκες, όπως με την κλα-

δική Σύμβαση των Οικοδόμων, στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη, όπου για πρώτη φορά μετά από οκτώ χρόνια έσπασε η στρατηγική καθήλωσης των μισθών με την υπογραφή κλαδικής ΣΣΕ του Συνδικάτου Μετάλλου το 2017, στην COSCO κι αλλού.

- Οι αγώνες για την υπεράσπιση της Κοινωνικής Ασφάλισης. Επίκεντρο έγινε ο νόμος Κατρούγκαλου του ΣΥΡΙΖΑ και ο νόμος Βρούτση της ΝΔ για τα επαγγελματικά ταμεία. Δυνάμωσε η δουλειά συσπείρωσης από τα κάτω, ενώ ξεχωριστή είναι η συμβολή των συλλόγων των συνταξιούχων, η δράση της Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα με επίκεντρο την Ομοσπονδία Συνταξιούχων ΙΚΑ, που αναδείχτηκε ως φυσικός οργανωτής – συντονιστής του συνταξιοχικού κινήματος.
- Η περίοδος της Πανδημίας αποτελεί ξεχωριστό κεφάλαιο της δράσης του ΠΑΜΕ, μεγάλη παρακαταθήκη στη σύγχρονη πορεία του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Δυνάμωσε η αντιπαράθεση σε όλα τα μέτωπα, για την υπεράσπιση του δικαιώματος στην υγεία, στο εισόδημα, στα δικαιώματα και τις ελευθερίες. Υπήρξε κλιμάκωση παρέμβασης, που ξεκίνησε από συμβολικές κινητοποιήσεις, όπως των υγειονομικών έξω από το Υπ. Υγείας και έφτασε να πραγματοποιούνται πανελλαδικές, πανεργατικές απεργίες. Απεργιακοί αγώνες στους οποίους εκφράστηκε η απειθαρχία στην καταστολή και στην προσπάθεια περιορισμού της δράσης των συνδικάτων (π.χ. νόμοι Χρυσοχοϊδη και Χατζηδάκη). Ήταν δράσεις που κορυφώθηκαν με την οργανωμένη απειθαρχία των συνδικάτων που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ την – ιστορική πλέον – Πρωτομαγιά και στο Πολυτεχνείο του 2020. Δράσεις που έγιναν γνωστές σε όλον τον κόσμο, έδειξαν τη δύναμη της οργανωμένης εργατικής τάξης και του ταξικού αγώνα, σκόρπισαν ελπίδα και αισιοδοξία. Έστειλαν το μήνυμα της “οργανωμένης απειθαρχίας”.
- Η δίκη της Χρυσής Αυγής και η πάλη να μην ριζώσει ο φασισμός στους χώρους δουλειάς και στα συνδικάτα. Η τεράστια συμβολή των ταξικών συνδικάτων και άλλων πρωτοπόρων αγωνιστών που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ ήταν η σταθερή και η διαρκής απομόνωση των ναζί στους χώρους δουλειάς, η καλλιέργεια μηδενικής ανοχής στη δράση και τις απόψεις τους. Η αποκάλυψή τους, η διαγραφή τους από σωματεία, η ακύρωση της προσπάθειάς τους να κατεβάσουν ψηφοδέλτια με τις πλάτες της εργοδοσίας, η μαχητική αντιμετώπισή τους στους χώρους δουλειάς, όποτε τολμούσαν να εμφανιστούν για περιοδεία ή όποτε λειτουργούσαν ως μπράβοι της εργοδοσίας. Η συμβολή στη μαζική κινητοποίηση δεκάδων χιλιάδων στη δίκη της Χρυσής Αυγής. Η λεβέντικη στάση των συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ από τον Πειραιά στη δίκη.
- Οι συνδικαλιστές και τα σωματεία που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, πριν και ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια της πανδημίας, έδωσαν τον αγωνιστικό τόνο στην αντιπαράθεση με την κυβερνητική πολιτική στην παιδεία. Ανέδειξαν τις ταξικές συνέπειες στη μόρφωση, αλλά και στη γενικότερη ψυχοκοινωνική και σωματική συγκρότηση των μαθητών. Έβαλαν στο στόχαστρο το αντιδραστικό νομοθετικό πλαίσιο που προωθεί παραπέρα την κατηγοριοποίηση σχολείων και μαθητών. Μπήκαν μπροστά και οργάνωσαν την πάλη ενάντια στο αντιδραστικό περιεχόμενο της αξιολόγησης, που σφίγγει τον κρατικό κλοιό στους εκπαιδευτικούς για να ελέγξει το τι μαθαίνουν οι μαθητές.
- Η δράση ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, η αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και μετανάστες: Αποτελεί σταθερό προσανατολισμό του ΠΑΜΕ, το οποίο συγκροτήθηκε άλλωστε στις φλόγες του ιμπεριαλιστικού πολέμου στη Γιουγκοσλαβία το 1999. Η φετινή Σύσκεψη πραγματοποιείται, ενώ βρίσκεται σε εξέλιξη ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία και ταυτόχρονα αναπτύσσεται σημαντική αντιιμπεριαλιστική δράση των σωματείων που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ. Καλλιεργούμε σταθερά την αντιιμπεριαλιστική δράση, εκδηλώνουμε την αλληλεγγύη μας σε λαούς και συνδικάτα που είναι στο επίκεντρο των πολέμων, στους πρόσφυγες, ιδιαίτερα στα μεγάλα κύματα του 2017-2018, αντιπαλεύοντας τον ρατσισμό και την

ξеноφοβία. Το 2017 στήριξαν το αντιμπεριαλιστικό διήμερο στη Θεσσαλονίκη 5 Ομοσπονδίες και 39 συνδικαλιστές από άλλες χώρες.

Σημαντικό κεφάλαιο είναι η προσπάθεια που γίνεται με τους μετανάστες σε μια σειρά κλάδους, όπως στα Τρόφιμα – Ποτά και στον Ιματισμό – Δέρμα. Η πρόσφατη πείρα από την παρέμβαση του ΠΑΜΕ στους εργάτες γης της Μανωλάδας έχει τεράστια απήχηση και μετρά θετικά αποτελέσματα. Σήμερα, αντιπροσωπεία των μεταναστών εργατών γης, αυτών των δουλευτών της γης που βγάζουν τον κόκκινο χρυσό, είναι εδώ μαζί μας, παρά τις απειλές και τους εκβιασμούς. Τους καλωσορίζουμε ξεχωριστά.

- Κομβική μάχη ήταν η πάλη ενάντια στην ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη, μάχη που συνεχίζεται για να μείνει αυτός ο νόμος - έκτρωμα στα χαρτιά. Γιατί ανατρέπει βασικές κατακτήσεις της εργατικής τάξης, όπως το 8ωρο, το απεργιακό δικαίωμα και τη συνδικαλιστική οργάνωση. Αν δεν ήταν το ΠΑΜΕ αυτός ο νόμος θα είχε περάσει χωρίς καμία αντίδραση, όπως άλλωστε έδειξε και η στάση των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, η αποκάλυψη του Υπ. Εργασίας ότι η ΓΣΕΕ ήταν συνδιαμορφωτής του νομοσχεδίου, η ψήφιση του νόμου ή του μεγαλύτερου μέρους του από όλα τα αστικά κόμματα.

Η συσπείρωση σωματείων και το κάλεσμα απειθαρχίας αγκαλιάστηκε πλατιά. Έγιναν τρεις απεργίες σε συνθήκες απαγορεύσεων, οργανωμένες «από τα κάτω» με αποφάσεις συνδικάτων, Ομοσπονδιών και Εργατικών Κέντρων, όταν η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ καλλιεργούσε τον εφησυχασμό και έβαζε πλάτη να περάσει αυτός ο νόμος, ενώ η ηγεσία της ΑΔΕΔΥ έλεγε, ότι δεν αφορά το Δημόσιο. Και όμως σήμερα πολλές διατάξεις του έχουν μείνει ανενεργές, όπως οι διατάξεις για τον περιορισμό της απεργίας, για το «προσωπικό εγγυημένης παροχής υπηρεσιών», που δεν αποτελεί παρά νόμιμο απεργοσπαστικό μηχανισμό, για το φακέλωμα των συνδικαλιστών και τις ηλεκτρονικές αρχαιρεσίες που έχουν χρησιμοποιήσει ελάχιστα σωματεία.

- Ξεχωριστό κεφάλαιο είναι οι μάχες που δίνουν τα συνδικάτα μαζί με όλο το λαό για την υπεράσπιση της ζωής και της λαϊκής περιουσίας, για την προστασία από φυσικές καταστροφές. Οι δράσεις πολλών συνδικάτων και μαζικών φορέων, η συγκρότηση επιτροπών αγώνα μαζί με αγροτικούς συλλόγους στους πλημμυροπαθείς στη Θεσσαλία και στην Εύβοια, στην Ηλεία, ενώσεις ή συλλόγους αυτοαπασχολούμενων για τις συνέπειες από τις πυρκαγιές στο Μάτι, τη Μάνδρα, στη Βόρεια Εύβοια, στους σεισμοπαθείς στη Σάμο και στην Κρήτη, σε κάθε περιοχή που σημειώνονται καταστροφές, ανέδειξαν τα γνήσια στοιχεία της εργατικής αλληλεγγύης και της προσφοράς, αλλά και της κοινωνικής συμμαχίας. Έδωσαν τεράστια μάχη για να αποκαλυφθούν οι πραγματικές αιτίες αυτών των καταστροφών και να αναδειχτούν τα ζωτικά αιτήματα για την προστασία της ζωής και των δικαιωμάτων του λαού.

Οι συνδικαλιστές και τα σωματεία που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ είχαν μεγάλη συμβολή στην επεξεργασία πλαισίων πάλης που εξέφραζαν τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων, τραβούσαν διαχωριστική γραμμή από τη γραμμή του συμβιβασμού της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Έδωσαν τη δυνατότητα να εκφραστούν αγωνιστικά νέες δυνάμεις, γιατί στα αιτήματα αυτά έβλεπαν τα πιο κρίσιμα και αναγκαία για να μπορούν να ζήσουν.

Το πλαίσιο πάλης που επεξεργάζεται το ΠΑΜΕ έγινε η βάση συμπόρευσης νέων συνδικάτων και συνδικαλιστών στους αγώνες, ενίσχυσαν τα μέτωπα πάλης.

- Με την παρέμβασή μας για την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση και γενικά για τις συλλογικές συμβάσεις, έγινε κεντρικό θέμα το μεγάλο ζήτημα του εργασιμίου χρόνου, του σταθερού ημερήσιου χρόνου δουλειάς και της ανάγκης για σύγχρονα δικαιώματα. Αναπτύχθηκε αντιπαράθεση για την κατάργηση του 8ωρου, των απλήρωτων υπερωριών και τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, την κατάργηση της Κυριακής αργίας, τη μονιμοποίηση της τηλεργασίας και των σύγχρονων όρων ελέγχου και καταναγκασμού των εργαζομένων για την ένταση της εκμετάλλευσης στο πλαίσιο της στρατηγικής του κεφαλαίου για τη

«ψηφιακή μετάβαση». Κλιμακώσαμε την αντιπαράθεση με τις ελαστικές, ευέλικτες εργασιακές σχέσεις που κυριαρχούν στο γυναικείο εργατικό δυναμικό και παρουσιάζονται ως μέτρα για τη “συμφιλίωση οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής”. Αυτά τα κυβερνητικά μέτρα, αυτή η πολιτική δε διευκολύνει την εργαζόμενη μητέρα, αλλά κομματιάζει την οικογενειακή και προσωπική της ζωή, αφού χάνεται κάθε διάκριση ανάμεσα στον εργάσιμο και μη εργάσιμο χρόνο,

- ▶ Διαμορφώθηκε θετική πείρα από την επεξεργασία για την κοινωνική ασφάλιση, για την προστασία της υγείας του λαού και την ενίσχυση του δημοσίου συστήματος υγείας, για τους συμβασιούχους, τους αναπληρωτές και τους συμβασιούχους ορισμένου χρόνου στο Δημόσιο με αιχμή την αναθεώρηση του άρθρου 103 του Συντάγματος που συσπείρωσε πολλά σωματεία του Δημοσίου. Από τα πλαίσια πάλης που επεξεργαστήκαμε για την Κυριακή αργία, την υπεράσπιση του εισοδήματος και ενάντια στην ακρίβεια, την πολιτική προστασία και τις φυσικές καταστροφές, για τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο.

Ξεχωριστό, αλλά σημαντικό κεφάλαιο αποτελεί η διεθνής αλληλεγγύη που δέχτηκε το ΠΑΜΕ και τα συνδικάτα που συσπειρώνονται σε αυτό, σε σημαντικούς αγώνες σε επιχειρήσεις, όπως η COSCO και η E-FOOD, την περίοδο της πανδημίας και ιδιαίτερα με την Πρωτομαγιά του 2020, που έκανε γνωστό σε όλο τον κόσμο την οργανωμένη απειθαρχία των συνδικάτων στην Ελλάδα. Το ΠΑΜΕ στήριξε με τη σειρά του όλες τις μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις, κάθε συνδικάτο που βγήκε στην αναμέτρηση με την εργοδοσία, τα μονοπώλια, τις κυβερνήσεις, τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις τους σε μια σειρά χώρες, όπως στη Γαλλία, στην Ιταλία, στην Ινδία, στην Τουρκία, στο Καζακστάν. Και θα συνεχίσει σε αυτή την κατεύθυνση, στηρίζοντας όλες τις δίκαιες διεκδικήσεις των συνδικάτων που αγωνίζονται, σε συνδυασμό με την αλληλεγγύη τους στους λαούς της Κούβας, της Παλαιστίνης, της Κύπρου και όποιου άλλου λαού αγωνίζεται ενάντια στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

Σημαντικό ρόλο σε όλα αυτά έπαιξε και η δράση της Παγκόσμιας Συνδικαλιστικής Ομοσπονδίας, στην οποία τα ΠΑΜΕ συμμετέχει δραστήρια, στηρίζει όλες της πρωτοβουλίες. Η ΠΣΟ από το τελευταίο συνέδριό της στη Ρώμη της Ιταλίας βγήκε πιο δυνατή, με πολλά νέα μέλη, κατακτώντας να έχει μέλη από 135 χώρες του κόσμου που εκπροσωπούν πάνω από 110 εκατομμύρια εργαζόμενους.

Συνάδελφοι και συναδέλφισσες,

Τα δυο χρόνια της πανδημίας φανέρωσαν ακόμα περισσότερο τους πραγματικούς ήρωες, αυτούς που πραγματικά κινούν τα νήματα της ζωής, του αγώνα και της εξέλιξης. Είδαμε ολοζώντανα μπροστά μας να παίρνει υλική μορφή το σύνθημά μας, που γεννήθηκε μέσα στις σκληρές ταξικές μάχες των προηγούμενων χρόνων: “Χωρίς εσένα γρανάζι δεν γυρνά, εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά”. Η εργασία εκατομμυρίων εργατών κράτησε όρθιες τις κοινωνίες. Φάνηκε ποιοι είναι οι αναγκαίοι και ποιοι οι περιττοί, τα παράσιτα της κοινωνικής ζωής, οι οποίοι δεν προσφέρουν απολύτως τίποτα, αλλά κρατούν με την εξουσία που διαθέτουν τον πλούτο που παράγουμε όλοι οι υπόλοιποι.

Η πανδημία ήρθε να ξεγυμνώσει όσους επιχειρούν να φέρουν στα μέτρα τους τις εξελίξεις που φέρνει η ανάπτυξη των τεχνολογιών και των επιστημονικών επιτευγμάτων. Όσους επιδιώκουν να επαναφέρουν ιδεολογήματα γύρω από το τέλος της εργατικής τάξης, ιδιαίτερα στους παραγωγικούς κλάδους. Όσους επιδιώκουν να πείσουν, ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να θυσιάζουν την υγεία και τη ζωή τους, τη δουλειά και τα δικαιώματά τους, τις συνδικαλιστικές και ατομικές τους ελευθερίες για να μη θιγεί η ανάπτυξη της επιχειρηματικής δράσης και των κερδών τους.

Ενάντια στις σάπιες αξίες της καπιταλιστικής εργοδοσίας, στην εκμετάλλευση και την καταστολή, το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, τα συνδικάτα και οι συνδικαλιστές που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ συνέχισαν να δίνουν πρωτοπόρες μάχες και πρόβαλλαν με συνέπεια και αγωνιστικότητα τα αιτήματα των εργαζομένων. Αντιπάλε-

ψαν αντιδραστικές απόψεις που καλλιεργούν τον ανταγωνισμό ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες εργαζόμενες. Δεν πειθάρχησαν στα καλέσματα υποταγής, δεν είπαν “θα λογαριαστούμε μετά”, αλλά πρωταγωνίστησαν στην οργάνωση και στη μαχητική αντίσταση των εργαζομένων για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.

Με αυτό τον προσανατολισμό συνεχίζουμε για να γίνει πράξη η αναζωογόνηση και η αντεπίθεση των συνδικάτων με νέες δυνάμεις, με μεγαλύτερη ορμή και αποφασιστικότητα, ώστε να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα και να διευρύνουμε τις κατακτήσεις των εργαζομένων. Για να αντιμετωπίσουμε την επίθεση κυβέρνησης και επιχειρηματικών ομίλων, τα νέα δεινά που περιμένουν το λαό μας από τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, την ένταση της εκμετάλλευσης και το δυνάμωμα της φτώχειας, την ένταση της επίθεσης στα εργατικά δικαιώματα, το δυνάμωμα της κρατικής καταστολής και της εργοδοτικής βίας.

Δ. Η ΔΙΑΠΑΛΗ ΣΤΗ ΓΣΕΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΔΕΔΥ, ΣΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ. Η ΑΝΑΓΚΗ ΜΑΖΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΟΥ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΥ

Σημαντική προϋπόθεση σε μια τέτοια πορεία είναι να κλείσουμε την πληγή που δημιουργεί στο σώμα των εργαζομένων ο κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός, οι δυνάμεις που βρίσκονται στις ηγεσίες σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ. Είναι ηγεσίες που θέλουν το κίνημα δεμένο με χειροπέδες, αιχμάλωτο στα συμφέροντα των επιχειρηματικών ομίλων.

Η αντιπαράθεση που αναπτύχθηκε κατά τη διάρκεια των συνεδρίων μεγάλων Ομοσπονδιών και Εργατικών Κέντρων, αλλά και στην ίδια τη ΓΣΕΕ δεν ήταν για τις καρέκλες, αλλά για τον προσανατολισμό και τη στάση που πρέπει να έχουν τα συνδικάτα, τον απεγκλωβισμό τους από τη γραμμή της εργοδοσίας ενάντια την υιοθέτηση των αξιών της ανταγωνιστικότητας και του εταιρισμού, της ταξικής συνεργασίας, στα φαινόμενα εκφυλισμού και νοθείας, για την απαλλαγή των συνδικάτων από τον θανάσιμο εναγκαλισμό κράτους κι εργοδοτών.

Έγινε ουσιαστική διαπάλη, κόντρα στη γραμμή ενσωμάτωσης, αλλά και την προσπάθεια της ΓΣΕΕ, που όλοι θυμόμαστε, να συγκροτήσει το 2017 μια καρικατούρα που ονόμασε «κοινωνική συμμαχία» με τους εργοδότες. Αναμετρηθήκαμε με τον κεντρικό άξονα της αντιλαϊκής κυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, ότι μπορεί δήθεν να υπάρξει καπιταλιστική ανάπτυξη με φιλολαϊκό πρόσημο, το οποίο διαφήμιζε σε συνέδρια με δημάρχους, εργοδότες και τον εργοδοτικό συνδικαλισμό σε πόλεις σε όλη τη χώρα. Επεξεργαστήκαμε τα πλαίσια πάλης και την αντιπαράθεση, αναδεικνύοντας την αναγκαιότητα της ασυμβίβαστης πάλης των συνδικάτων με τη στρατηγική των επιχειρηματικών ομίλων και των κάθε απόκρυψης κυβερνήσεών τους, με βήματα στην αγωνιστική συσπείρωση πανελλαδικά, ανά πόλη, ανά κλάδο.

Χωρίς αυτή τη μάχη σε Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες, συνδικάτα, στην ίδια τη ΓΣΕΕ, δεν θα είχαν ανέβει τα αντανakλαστικά και δεν θα είχε καλλιεργηθεί η αντίσταση στη νέα επίθεση ενάντια στα κατοχυρωμένα συνδικαλιστικά δικαιώματα, στον ίδιο τον χαρακτήρα των συνδικάτων, στη μετατροπή τους από συλλογικά όργανα των εργαζομένων σε ηλεκτρονικές καρικατούρες, από οργανώσεις εργατικές σε κλειστές λέσχες διαχείρισης χρηματοδοτικών προγραμμάτων και γραφειοκρατικά μορφώματα, ανεπηρέαστα από τη συμμετοχή των εργαζομένων με δημοκρατικές μαζικές διαδικασίες. Σημαντικές, από τη σκοπιά της διαπάλης και της σκληρής σύγκρουσης, ήταν οι μάχες στα Εργατικά Κέντρα Πάτρας, Κέρκυρας, Ιωαννίνων, Πειραιά, Αθήνας, Θεσσαλονίκης, Ηρακλείου, στην ΟΙΥΕ, στην ΠΟΕΜ και στην ΠΝΟ, ενώ τα «συνέδρια» της ΓΣΕΕ σε Καλαμάτα, Ρόδο και Καβούρι Αττικής ήταν σημαντική κορύφωση.

Αποδείχτηκε, ότι η ηγεσία της ΓΣΕΕ δεν στηρίζεται στη ζωντανή, ενεργή συμμετοχή εργαζομένων. Χρειάστηκε τη συνδρομή της κυβέρνησης και της αστυνομίας για να στοργυλοκαθήσει στις καρέκλες της, δίνοντας ως αντάλλαγμα την αμέριστη στήριξη στην κυβέρνηση και τους επιχειρηματικούς ομίλους, για να φέρουν σε πέρας τις χρόνιες επιδιώξεις τους και να τις επιβάλλουν με νόμο μέσα σε συνθήκες πανδημίας και με περιορισμό της κοινωνικής και πολιτικής, συνδικαλιστικής μαζικής δράσης.

Ποιος μπορεί να ξεχάσει ότι η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ στήριξε την περίοδο της πολύχρονης καπιταλιστικής κρίσης τα μνημόνια και το σύνολο των αντεργατικών μέτρων, γιατί όπως έλεγαν υπάρχει ανάγκη ενός υγιούς περιβάλλοντος για την ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας; Ποιος δε θυμάται με θυμό την πλάτη που έβαλε η ηγεσία της ΓΣΕΕ για να περάσει η αντιλαϊκή πολιτική την περίοδο της πανδημίας, αθρώνοντας την εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης και των επιχειρηματικών ομίλων, λέγοντας ότι οι αγώνες βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή των εργαζομένων; Ποιος μπορεί να ξεχάσει τις διακηρύξεις αυτής της ηγεσίας για το τέλος των απεργιών, ότι είναι παρωχημένες μορφές της ταξικής πάλης;

Ο αγώνας για την υπεράσπιση των συνδικάτων με το σύνθημα “συνδικάτα εργατών και όχι των εργοδοτών” είναι σωστός και δίκαιος. Επιβεβαιώθηκε από τις μετέπειτα εξελίξεις. Η υπεράσπιση του αγωνιστικού προσανατολισμού των συνδικάτων, της δημοκρατικής λειτουργίας τους από την αποκάλυπτη παρέμβαση της μεγαλοεργοδοσίας, η γραμμή πάλης που διαμορφώνουν σε αντιπαράθεση με τα συμφέροντα της εργοδοσίας, αποτελούν προϋποθέσεις για να μην αφοπλιστούν, για να μπορούν να αντιστέκονται στις επιθέσεις που δέχονται τα κατοχυρωμένα δικαιώματα των μελών τους.

Όλη αυτή η δράση κορυφώθηκε μέσα από μεγάλες απεργίες, οργανωμένες «από τα κάτω», με τη συμμετοχή και των μεγαλύτερων συνδικάτων, μέσα από αγώνες σε μεγάλες επιχειρήσεις.

Από τον Γενάρη του 2017 έχουν γίνει 9 πανελλαδικές – πανεργατικές απεργίες χωρίς τη συμμετοχή της ηγεσίας της ΓΣΕΕ. Σε κάποιες που αναγκάστηκε να συμμετέχει, αφού μπήκαν δραστήρια και μεγάλα συνδικάτα και συμπορευτήκαμε, όπως τα Εργατικά Κέντρα Αθήνας και Πειραιά, τα σωματεία των αστικές συγκοινωνιών της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, ναυτεργατικά σωματεία, μεγάλες Ομοσπονδίες του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα (π.χ. ΟΕΓΝΕ, ΠΟΕΔΗΝ, κ.ά.).

Αποτελεί πολύτιμη παρακαταθήκη η προσπάθεια που γίνεται για να μαζικοποιηθούν τα σωματεία, να ιδρυθούν νέα, να δυναμώσει η ταξική ενότητα των εργαζομένων. Χωρίς αλλαγές στο επίπεδο οργάνωσης, ούτε αλλαγή συσχετισμού μπορεί να υπάρξει, ούτε λόγος μπορεί να γίνεται για ανασύνταξη του κινήματος.

Έχουν δοθεί σκληρές μάχες, υπάρχουν φωτεινά παραδείγματα.

Όπως το σωματείο λιμενεργατών της COSCO έδωσε σκληρές μάχες σε πολύ δύσκολες συνθήκες για να επιβάλλει μέτρα υγείας και ασφάλειας στο χώρο δουλειάς και να υπογράψει συλλογική σύμβαση. Μόνο τα τελευταία 4 χρόνια το σωματείο οργάνωσε πάνω από 15 ημέρες απεργιών οι οποίες κρίθηκαν σχεδόν όλες παράνομες από τα αστικά δικαστήρια, όμως πραγματοποιήθηκαν με τη μαζική συμμετοχή των εργαζομένων και τη μεγάλη αλληλεγγύη που δέχθηκε αυτός ο αγώνας.

Όπως το σωματείο του Νοσοκομείου Ευαγγελισμός, με τη σφραγίδα του πρώτο ένωσε τους εργαζόμενους στο χώρο της υγείας, κάνοντας μέλη του εκατοντάδες άγρια εκμεταλλευόμενες καθαρίστριες, τραπεζοκόμες των εργολαβικών συνεργείων, οργανώνοντας κοινή πάλη γιατρών, νοσηλευτών, εργατών κι ασθενών. Άνοιξε το δρόμο, ώστε να δουλέψουν με τέτοιο προσανατολισμό τα περισσότερα σωματεία Νοσοκομείων της χώρας, με αποτέλεσμα να αλλάξει και το καταστατικό της Ομοσπονδίας τους, της ΠΟΕΔΗΝ, στο πρόσφατο συνέδριο της.

Είναι κρίσιμο ζήτημα να δυναμώσει το επίπεδο οργάνωσης της εργατικής τάξης. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η είσοδος νέων σε ηλικία εργαζομένων, γυναικών, μεταναστών. Το ριζώμα των σωματείων σε μεγάλους χώρους δουλειάς και σε κρίσιμους κλάδους. Η ενότητα των εργαζομένων, ανεξάρτητα από τις εργασιακές τους σχέσεις.

Κρίσιμο ζήτημα, επίσης, είναι η αποφασιστική βελτίωση της λειτουργίας των σωματείων. Η ενασχόλησή τους με όλα τα ζητήματα που αφορούν τους νέους, την εργατική οικογένεια, ανοίγοντας μέτωπο στον συντεχνιασμό και τον εγκλωβισμό στα ζητήματα κάθε χώρου που αναπαράγονται διαρκώς από την επίθεση των εργοδοτών.

Ε. ΓΙΑ ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΕΙ Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ, Η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΟΥ ΠΑΜΕ ΜΕ ΝΕΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ, ΜΕ ΝΕΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Είναι ανάγκη σήμερα να δυναμώσει ο αγώνας στους χώρους δουλειάς, στους κλάδους, να δυναμώσει η απε-πίθεση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, να ριζώσει η οργανωμένη εργατική απάντηση παντού!

Για το εργατικό κίνημα είναι επιζήμιο όχι μόνο να μετατρέπεται σε χειροκροτητή των κυβερνητικών επιλογών, αλλά και να γίνεται μοχλός πίεσης για την κυβερνητική εναλλαγή. Δεν υπήρξε διαχρονικά κυβέρνηση που δεν κλιμάκωσε την αντιλαϊκή επίθεση, που δε συνέχισε από εκεί που έμεινε η προηγούμενη. Η εμπειρία της κυβερνητικής εναλλαγής, της αποκαλούμενης “πρώτη φορά αριστερά” αποδείχθηκε οδυνηρή για τους εργα-ζόμενους.

Κόντρα σε όσους προκαταβάλλουν το τέλος των σωματείων, τον μετασχηματισμό τους σε ηλεκτρονικές λέ-σχες και την αντικατάσταση της ζωντανής συμμετοχής με ένα like, όλους όσοι έχουν προεξοφλήσει το τέλος της απεργίας ως μορφή πάλης, όσους επιχειρούν να μετατρέψουν τα σωματεία σε ουρά των κυβερνητικών εναλλαγών και την ανάθεση του αγώνα σε μελλοντικούς- κυβερνητικούς Μεσσίες, είναι ανάγκη το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα να συζητήσει συλλογικά και οργανωμένα, να αποφασίσει την απάντηση του.

Η δύναμη των εργαζομένων βρίσκεται στην ταξική πάλη, στην οργάνωση και τον διεκδικητικό αγώνα. Ότι κατακτήθηκε στην ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος δε χαρίστηκε από καμία κυβέρνηση, κατακτήθηκε με σκληρούς, πολλές φορές αιματηρούς ταξικούς αγώνες. Αυτό έχουν επιβεβαιώσει και οι σύγχρονοι αγώνες.

Σήμερα υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις, παραγωγικές, επιστημονικές και τεχνολογικές, για να υπάρχει φιλο-λαϊκή ανάπτυξη, για να υπάρχει αξιοπρεπής ζωή, δουλειά με δικαιώματα. Εμείς είμαστε αυτοί που παράγουμε όλο τον πλούτο! Τον ιδρώτα μας, τον κόπο μας τον καρπώνονται μια χούφτα μονοπωλιακοί όμιλοι. Αυτό μπορεί να αλλάξει.

Επομένως, ο αγώνας για την κάλυψη των απωλειών, για μια αξιοπρεπή ζωή πρέπει να συνδυάζεται με την πάλη για την ανάπτυξη που έχει στόχο την ικανοποίηση των δικών μας ζωτικών, σύγχρονων αναγκών στη δουλειά και τη ζωή και όχι τα κέρδη μιας χούφτας ομίλων. Τέτοια ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρξει όσο η αστική τάξη κρατάει στα χέρια της το τιμόνι της εξουσίας και έχει στην ιδιοκτησία της τα μέσα παραγωγής. Δεν μπορεί να υπάρξει μέσα σε ενώσεις ιμπεριαλιστών, όπως η ΕΕ, το ΝΑΤΟ. Γι’ αυτό και αγωνιζόμαστε για την αποδέσμευση της χώρας μας από αυτούς τους ληστρικούς ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς.

Γι' αυτό σήμερα χρειάζεται:

- ▶ Ένα εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα που θα αγωνίζεται ενάντια στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Θα διεκδικεί σύγχρονους όρους εργασίας, με σταθερό ημερήσιο χρόνο εργασίας, με αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, με διεύρυνση των κοινωνικών παροχών, για μείωση του εργάσιμου χρόνου, αίτημα υπερώριμο.
- ▶ Κίνημα ζωντανό που θα αλλάζει τον αρνητικό συσχετισμό, θα ανατρέπει τις γραφειοκρατικές, κυβερνητικές, φιλοεργοδοτικές ηγεσίες και διαδικασίες. Με συνδικαλιστικές οργανώσεις που θα ενώνουν τους εργαζόμενους, ανεξαρτήτως εργασιακής σχέσης, θα υπερασπίζονται τις ζωντανές, συλλογικές διαδικασίες με την ενεργή συμμετοχή των εργαζομένων, θα λειτουργούν με βάση αυτές. Σωματεία ανοιχτά και δημοκρατικά, πόλος έλξης για τους νέους εργαζόμενους, κάθε εργάτης κι εργάτρια, μισθωτός να βλέπει στη δράση των σωματείων, τις διεκδικήσεις του, τις αγωνίες του, την αλληλεγγύη των συναδέλφων του.
- ▶ Κίνημα αντεπίθεσης και όχι ηττοπάθειας και συμβιβασμού. Συνδικαλιστικές οργανώσεις ανεξάρτητες από τις δαγκάνες της εργοδοσίας και των κυβερνήσεων της, με ανοιχτό μέτωπο απέναντι τους.
- ▶ Κίνημα που θα πηγαίνει τον αγώνα ένα βήμα παραπέρα, προτάσσοντας συνολικά αιτήματα που να καλύπτουν τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες και τις δυνατότητες που αναδύονται με βάση την επιστήμη και την τεχνολογία.
- ▶ Κίνημα που θα βρίσκεται πλάι στους όπου γης κατατρεγμένους, με γνήσια διεθνιστική αλληλεγγύη, κόντρα στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους που φέρνουν αιματοκυλίσματα αμάχων, δημιουργούν φτώχεια, δυστυχία και προσφυγιά.

Συζητάμε το πλαίσιο πάλης του ΠΑΜΕ και θέλουμε να αποτελέσει κριτήριο για την οργάνωση και τον αγώνα των εργαζομένων όπως κάναμε από την ίδρυση μας.

Διεκδικούμε τη ζωή που μας αξίζει. Κανένας συμβιβασμός με τη φτώχεια, τη μίζερη ζωή, με τη λογική του εφικτού με κριτήριο την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία των επιχειρήσεων. Δε σώζει η λογική της δι-
αρκούς υποχώρησης, η λογική του μικρότερου κακού, η λογική που ταυτίζει τα συμφέροντα των εργαζομένων με τα συμφέροντα των επιχειρήσεων, αφού τα δεύτερα είναι αδηφάγα στην εκμετάλλευσή μας.

Επιδιώκουμε κάθε Ομοσπονδία, Εργατικό Κέντρο, σωματείο να έχει τη δική του ευθύνη στην επεξεργασία στό-
χων, αιτημάτων. Να παίρνει υπόψη του τις συνθήκες και εξελίξεις σε κάθε χώρο, το βαθμό οργάνωσης και τις διαθέσεις των εργαζομένων με προσανατολισμό να ενοποιείται η ταξική κατεύθυνση και να δυναμώνει κατά κλάδο και μεταξύ μεγάλων χώρων δουλειάς.

Κριτήριο για τις διεκδικήσεις μας είναι οι σύγχρονες εργατικές λαϊκές ανάγκες και η δυνατότητα της εποχής μας να τις υλοποιήσει και όχι τα κέρδη των αφεντικών. Αναδεικνύουμε τις αιτίες που εμποδίζουν την κοινω-
νική πρόοδο, αποτελούν βαρίδι στην κοινωνική εξέλιξη, που είναι η κυριαρχία της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, το κυνήγι του κέρδους, οι ιμπεριαλιστικές ενώσεις τους και τα κόμματά τους. Η ίδια η ζωή, η πλούσια πείρα, κυρίως των τελευταίων ετών, αποδεικνύει περίτρανα ότι στο πλαίσιο της ΕΕ, της εξουσίας των μονοπωλίων, δεν μπορεί να υπάρξει φιλολαϊκή κυβερνητική λύση.

Προβάλλουμε στόχους πάλης και αιτήματα, πώς αξίζει σήμερα να ζούμε και να δουλεύουμε με βάση την ανάπτυξη της επιστήμης και των παραγωγικών μέσων. Σήμερα υπάρχουν όλες οι δυνατότητες για σταθερή δουλειά με δικαιώματα, μείωση του εργάσιμου χρόνου, καθολική κοινωνική ασφάλιση, υψηλού επιπέδου δωρεάν υπηρεσίες υγείας και πρόνοιας, για προστασία της υγείας και ασφάλεια στους χώρους δουλειάς, για εκπαίδευση, κοινωνική προστασία της μητρότητας, ώστε να μην αναγκάζεται η γυναίκα να δουλεύει με μερική απασχόληση ή εποχικά ή να μη δουλεύει για κάποια χρόνια.

Επιδιώκουμε τα πλαίσια πάλης να γίνονται αντικείμενο συζήτησης των ίδιων των εργαζομένων, με τις ανοιχτές, μαζικές, δημοκρατικές διαδικασίες των συνδικάτων. Οι εργαζόμενοι να έχουν λόγο, να κάνουν προτάσεις, να γίνεται ουσιαστική αντιπαράθεση ιδεών και θέσεων, να συναποφασίζουν και να υλοποιούν τις αποφάσεις τους.

Υπάρχουν αρκετά παράδειγμα, ώστε να δυναμώσει η συζήτηση για το τι συνδικάτα έχει ανάγκη η εργατική τάξη σήμερα, με ποια γραμμή πάλης, με ουσιαστική συμμετοχή των εργαζομένων και δημοκρατική λειτουργία, μαζικοποιημένα και ριζωμένα στους χώρους δουλειάς, σε αντιπαράθεση με τη γραφειοκρατική λειτουργία των συνδικάτων που προωθεί ο εργοδοτικός και κυβερνητικός συνδικαλισμός, τις ηλεκτρονικές δήθεν ψηφοφορίες χωρίς συμμετοχή στις συλλογικές διαδικασίες μέσα στις οποίες μπορεί ένας εργαζόμενος μέσα από τη διαπάλη να διαμορφώσει κριτήριο, αλλά και το ηλεκτρονικό φακέλωμα.

Αυτή η προσπάθεια, σε συνδυασμό με τους αγώνες και τη γραμμή της απειθαρχίας στους αντεργατικούς νόμους, είχαν ουσιαστική συμβολή, ώστε ένας χρόνος από την ψήφιση αυτών των διατάξεων να έχουν εφαρμοστεί από ελάχιστα σωματεία, να έχουν μείνει στην πράξη ανενεργοί.

Η ανασύνταξη του συνδικαλιστικού εργατικού κινήματος περνά από αυτό το δρόμο. Απαιτείται καλή γνώση, πείρα, ενιαίο σχέδιο, προσανατολισμός, στόχοι για την αντιμετώπιση, κίνημα ανατροπής κι ελπίδας.

Το ΠΑΜΕ δυναμώνει και σχεδιάζει νέους, πιο μεγάλους και μαχητικούς αγώνες.

Εχθροί και φίλοι αναγνωρίζουν, ότι το ΠΑΜΕ αποτελεί το πιο συγκροτημένο και μαχητικό τμήμα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, προσβλέπουν σε αυτό και στις πρωτοβουλίες του αρκετά ακόμα σωματεία και πολλοί εργαζόμενοι που διατηρούν κάποιες επιφυλάξεις.

Με το ΠΑΜΕ και τους αγώνες του υπήρξαν μικρές νίκες, καθυστέρηση της ολομέτωπης επίθεσης που εκδηλώθηκε, μπήκαν εμπόδια. Μπήκαν νέοι εργαζόμενοι στα σωματεία και στο κίνημα, αναδείχθηκε νέα γενιά αγωνιστών που πήρε τη σκυτάλη από την προηγούμενη.

Σήμερα αναδεικνύεται η αναγκαιότητα της ισχυροποίησης του ΠΑΜΕ και της διεύρυνσής του με νέα σωματεία, με νέες δυνάμεις.

Καλούμε σε συμπίεση με το ΠΑΜΕ όλα εκείνα τα σωματεία που παρά τις επιφυλάξεις τους προσβλέπουν στην ισχυροποίηση του εργατικού κινήματος και κατανοούν τη σημασία δυνατού ταξικού πόλου.

Ξεκαθαρίζουμε για άλλη μια φορά, ότι το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο είναι συσπείρωση Ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων, σωματείων, επιτροπών αγώνα και συνδικαλιστών με ταξική γραμμή πάλης, κόντρα στην ταξική συνεργασία και στην εκμετάλλευση. Δεν είναι παράταξη κάποιου κόμματος, ούτε μια οργάνωση πάνω κι έξω από τα συνδικάτα.

Το ΠΑΜΕ είναι κατάκτηση της εργατικής τάξης! Από την πρώτη στιγμή της ίδρυσης του, το 1999, παλεύει ενάντια στην αδικία, στην εργοδοτική και κρατική καταστολή, ενάντια στην εκμετάλλευση και την καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Η δύναμη και το κύρος του ΠΑΜΕ βρίσκεται στην πρωτοπόρα δράση των σωματείων και των εργαζομένων στους κλάδους και στους χώρους δουλειάς, εκεί όπου γεννιέται η εκμετάλλευση. Δεν πηγάζει από συνδιαλλαγές με την εργοδοσία, ούτε από την ταύτιση με τις κυβερνήσεις που υπερασπίζονται το σύστημα της εκμετάλλευσης.

Το ΠΑΜΕ είναι καρφί στο μάτι της εργοδοσίας και των κυβερνήσεών της. Το χτυπούν εδώ και 23 χρόνια με κάθε τρόπο και με διαστρέβλωση, συκοφαντία. Η συκοφαντία και η διαστρέβλωση γίνεται γιατί δεν μπορούν να χτυπήσουν αυτό που πραγματικά είναι το ΠΑΜΕ, τη γραμμή και τις θέσεις του. Δεν μπορούν να περιορίσουν την πρωτοπόρα δράση του.

Η απήχηση των θέσεων του ΠΑΜΕ μεγαλώνει, όπως και η αναγνώριση της πρωτοπόρας δράσης των συνδικάτων που συσπειρώνονται σε αυτό. Αυτό επιβεβαιώνει η συμμετοχή στις συσκέψεις των συνδικάτων του ΠΑΜΕ, όπως για παράδειγμα στο Σπόρτινγκ στις 5 Οκτώβρη του 2021 που διαμόρφωσε νέες και καλύτερες προϋποθέσεις για να δυναμώσει η κοινή δράση με σωματεία, με τα οποία παλέψαμε μαζί, αρκετά για πρώτη φορά.

Αυτή η αγωνιστική συμπόρευση εκφράστηκε σε πολλές κινητοποιήσεις σε χώρους δουλειάς και σε κλάδους την περίοδο της πανδημίας, στις απεργίες ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική και στο νόμο Χατζηδάκη, σε πολλά συλλαλητήρια, όπως στις 26 Φλεβάρη του 2022, τα οποία είχαν νέα ποιοτικά χαρακτηριστικά, ειδικά στην Αθήνα, από την άποψη της συμμετοχής σωματείων σε μεγάλους βιομηχανικούς κλάδους στρατηγικής σημασίας, που δείχνουν τις μεγάλες δυνατότητες για την ανάπτυξη της πατρίδας μας, αν ο λαός ήταν στο τιμόνι της εξουσίας, όπως τα Πετρέλαια Καβάλας, τα Λιπάσματα Καβάλας, η ΛΑΡΚΟ, το Λιμάνι, και άλλοι κλάδοι και χώροι δουλειάς.

Η συμμετοχή πλατιών δυνάμεων και η ζωντανή πείρα είναι μεγάλης σημασίας για να ξεκαθαρίζουν συγχύσεις και προκαταλήψεις που δουλεύει στοχευμένα ο αντίπαλος. Αυτό δείχνει και η δική μας πείρα.

Συναγωνίστριες και συναγωνιστές,

Επιδιώκουμε μέσα από ζωντανή συζήτηση να ενισχυθεί το ενδιαφέρον και να απαντηθεί ο προβληματισμός που υπάρχει σε χιλιάδες εργαζόμενους για το ρόλο των συνδικάτων στην ανατροπή αυτής της κατάστασης. Να μεγαλώσει η συσπείρωση στον αγώνα, ο συντονισμός εκατοντάδων σωματείων στην ανάπτυξη της πάλης σε μεγάλα μέτωπα που αφορούν τη ζωή των εργαζομένων.

ΣΤ. ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΠΟΥ ΣΥΣΠΕΙΡΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΠΑΜΕ ΔΡΟΥΝ ΠΡΩΤΟΠΟΡΑ ΚΑΙ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΑΥΤΟΑΠΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΤΩΧΟΥΣ ΑΓΡΟΤΕΣ, ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΑΪΚΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τα τελευταία 12 χρόνια επιδιώχθηκε η κοινή δράση με σωματεία και μαζικούς φορείς των αυτοαπασχολούμενων και της φτωχής αγροτιάς με βάση κοινό πλαίσιο πάλης. Προσπαθήσαμε να γνωρίσουμε ιδιαίτερα προβλήματα εργαζόμενων τμημάτων του λαού που δεν είναι μισθωτοί, τα βάσανα που έχουν από την πολιτική και κυριαρχία των μονοπωλίων. Οι κοινές δράσεις και κυρίως η συμμετοχή δυνάμεων του ΠΑΜΕ σε αγροτικές κινητοποιήσεις βοήθησαν αγωνιστικά τμήματα του λαού μας να ξεπεράσουν προκαταλήψεις για το ΠΑΜΕ και για τη δράση των εργατικών συνδικάτων. Ακόμα συζητιέται στα μπλόκα της αγροτιάς η υποδοχή της αγωνιζόμενης αγροτιάς το 2016 στο Σύνταγμα από τα συνδικάτα της Αττικής που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ. Είδαμε στην πράξη τη δύναμη της κοινωνικής συμμαχίας.

Οι εξελίξεις απαιτούν πιο προσαρμοσμένα και σταθερά να δώσουμε συνέχεια, παίρνοντας υπόψη τα διδάγματα της αγωνιστικής πείρας και των αλλαγών που έχουν συντελεστεί.

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η πολύ θετική κοινή πάλη εργατικών σωματείων και μαζικών φορέων για την υπεράσπιση της υγείας και της ζωής του λαού την περίοδο της πανδημίας. Οργανώθηκε η πάλη με αιτήματα που διαμορφώθηκαν με κριτήριο τα δικαιώματα και την υγεία του λαού και όχι τις “αντοχές” της καπιταλιστικής οικονομίας. Ο αγώνας για την ενίσχυση του δημόσιου τομέα της υγείας, για δωρεάν και με ευθύνη του κράτους μαζικός εμβολιασμός όλου του λαού, για την επίταξη των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων στο

χώρο της υγείας που θησαύριζαν την ίδια στιγμή που ο λαός μετρούσε συνεχώς νέα θύματα, πήρε σχεδόν παλλαϊκό χαρακτήρα.

Άλλο παράδειγμα είναι η πάλη για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών, των μαθητών και των φοιτητών. Σε αυτό το έδαφος έγιναν και μπορεί να γίνονται βήματα στον συντονισμό των σωματείων με τους φορείς των γονιών, με τα αγωνιστικά συντονιστικά των μαθητών, να γίνεται πράξη το σύνθημα «εργάτη κάνε υπόθεση δική σου, το μέλλον και τη μόρφωση που θα 'χει το παιδί σου». Επιδιώκοντας να ανοίγουμε μέτωπο στο περιεχόμενο κυρίως της κατώτερης και μέσης εκπαίδευσης, στην προσχολική αγωγή. Με αυτά τα παιδιά, τους αυριανούς εργαζόμενους κι εργαζόμενες και σημερινούς φοιτητές και φοιτήτριες συναντιόμαστε και θέλουμε να συναντηθούμε στις επόμενες μεγάλες μάχες κόντρα και στους νόμους που θέτουν νέα εμπόδια και φίλτρα στην προσπάθεια των νέων να πάρουν πανεπιστημιακά πτυχία με αξία, με δωρεάν δημόσιες σπουδές. Είμαστε μαζί στον αγώνα ενάντια στην παρουσία της πανεπιστημιακής αστυνομίας, στην όξυνση της κρατικής καταστολής μέσα στα πανεπιστήμια.

Αυτή η πείρα, σε συνδυασμό με την κοινή δράση εργατικών σωματείων και μαζικών φορέων, αυτοαπασχολούμενων της πόλης, φτωχών αγροτών, συλλόγων γυναικών ενάντια στην ακρίβεια και τη φοροληστεία, ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις, για την προστασία της ζωής και της περιουσίας του λαού από τις φυσικές καταστροφές, ανέδειξαν τη σημασία της κοινής πάλης, της κοινωνικής συμμαχίας ενάντια στα μονοπώλια και την αντιλαϊκή πολιτική που τα υπηρετεί, για να ακυρώνεται ο συντεχνιασμός στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, ο εγκλωβισμός στα θέματα του χώρου και μάλιστα σε αντιπαράθεση με άλλα τμήματα εργαζομένων, που τροφοδοτείται από τη συνεχή επίθεση των εργοδοτών. Άνοιξε νέους δρόμους στη δράση και την πάλη των συνδικάτων για την πάλη τους για όλα τα θέματα που αφορούν στη δύσκολη ζωή της εργατικής λαϊκής οικογένειας.

Τα σημαντικά κοινωνικά προβλήματα είναι η βάση για να αναπτυχθεί πιο σταθερά η κοινή πάλη από εργατικά σωματεία, αγροτικούς συλλόγους, φορείς αυτοαπασχολούμενων, συλλόγους και ομάδες Γυναικών της ΟΓΕ, φορείς επιστημόνων – αυτοαπασχολούμενων, καλλιτεχνών, να συσπειρωθούν μαθητές, φοιτητές - σπουδαστές, να προωθηθεί η κοινωνική συμμαχία στην πράξη.

Τα εργατικά σωματεία με ουσιαστικές συλλογικές διαδικασίες, κοινές συσκέψεις, ουσιαστική συζήτηση στις διοικήσεις των σωματείων θέτουν στο επίκεντρο ζητήματα επιβίωσης και όρων ζωής (προστασία λαϊκού εισοδήματος, υγεία, ασφάλιση, Παιδεία, πρόνοια, κοινωνικές υποδομές, διατροφικές ανάγκες και υπηρεσίες προστασίας από φυσικά φαινόμενα) που αφορούν ευρύτερα τις εργατικές - λαϊκές οικογένειες, που αφορούν την πλειοψηφία των αυτοαπασχολούμενων και βιοπαλαιστών αγροτών. Υποστηρίζουν τα αιτήματά τους για προστασία από πλειστηριασμούς, κατασχέσεις, ενάντια στην ακρίβεια κοκ. Αντιμάχονται από κοινού τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, επεμβάσεις και σχεδιασμούς.

Αυτός είναι ο δρόμος για να δυναμώσει η πάλη ενάντια σε όσους καταπιέζουν το λαό μας, τους μεγάλους μονοπωλιακούς ομίλους και το αστικό κράτος που τους υπηρετεί. Είναι ο δρόμος για τις μεγάλες κοινωνικές ανατροπές που βάζουν προτεραιότητα τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες όλου του λαού

Η Εκτελεστική Γραμματεία του ΠΑΜΕ

Ιούνης 2022

